

Głos Wielkopolski

Rok I

Poznań, piątek, 2 listopada 1945 r.

Nr 247

Znicz wiecznej siły

W zaduszny dzień wspomnień, w wieczór poświęcony dzisiaj poległym i zmarłym w walce o wolność Polski, trzeba by nam zapalić miliony świec, trzeba by je rozsiać w każdym zakątku polskiej ziemi, rozrzucić hen po dalekich łąkach i wznieść u brzegów wszystkich mórz. I gdyby wziąć z każdego płomienia iskrę co znaczy szlak poległych, z iskier zrodziłyby się ogromny płomień, co blaskiem swym rozświetliłby każdy mrok i wszelką ciemność, ciepłem hartował duchy słabe, jasnością wskazywał drogę błądzącym.

Dzisiaj gdy w smutku i zadumie stajemy nad najdroższymi z mogił, gdy myślą wracamy do jakże niedawnych dni walki, ozywają we wspomnieniach postacie bohaterów, których krew zmieszana jest z każdą gruną ziemi.

Jesień 1939 r. rozpoczęła okres zmagania łunami płonących miast, śmiercią wielu bohaterów i nieuchronną kapitulacją ostatnich redut Warszawy, Westerplatte i Helu. Smutniejsze były jeszcze następstwa wrześnieńskich dni. Raz po raz odzywało się echo egzekucyjnych salw, a długie szeregi mogił świadczyły o krwawej zemście hitlerowskiej. Martwą ciszą wiało po cmentarzach w Zaduszkach tego roku. Żałoba panowała wszędzie.

Lata wojny trwały. Wróg postanowił wytepić naród polski, stosował coraz okrutniejszy i krwawszy system. Każdy Polak żył się z widmem śmierci, a wielu z walką, w której być lub nie być stało się losem przeznaczenia. Kiedy wieszano Polaków, robiąc z tego galówkę dla hitlerowskiej gawiedzi, kiedy publicznie rozstrzeliwano, każdy wiedział, że ci męczennicy są tylko cząstką setek i tysięcy ginących za sprawę Polski. I choć zdawało się, że nadmiar bólu zdolny jest złamać każdą wolę, przecież potęgowała ona wśród tragedii, tworząc legiony niezłomnych, wieszających, że nie uległość i trwanie lecz jedynie nieubłagana walka jest drogą wiodącą do celu.

Rozchwytywano zdobytą na wrogu broń, tworzono oddziały partyzanckie, sabotowano i psuto nienawistne systemy panujące w fabrykach, zakładach i wszelkich miejscach pracy. Wylatywały w powietrze pociągi z amunicją, mosty, psuły się maszyny, narzędzia, pracowano coraz wolniej i gorzej. W ten sposób topniały siły hitlerowskie, bite ponadto na wszystkich frontach, wyczerpywane walką podziemną we wszystkich okupowanych krajach.

W walce padał kwiat polskiego narodu, każdy krok do wolności okupiony był śmiercią wielu nieznanego żołnierza. Żołnierz-partyzant, żołnierz-tulacz, stał się znowu kontynuatorem tych tysięcy, jakie Naród Polski poświęcił w ciągu wieków, w nieśmiertelnym dążeniu do wolności.

Dzisiaj, kiedy nie ma domu bez żałoby, kiedy w Zaduszkach przychodzi nam święcić po raz pierwszy ofiarę tych co odeszli, umilknąć musi wszelki gwar wobec wielkości Ich czynu, nieśmiertelności Ich dzieła.

Miarą czci musi być poczucie odpowiedzialności i obowiązku pracy. Nie wolno zatracić tego, co zostało zdobyte męczeńską krwią, nie wolno splamić marnotrawstwem, złą wolą czy niezrozumieniem, ofiary płonącej wiecznym zniczem miłości Ojczyzny.

Dzień Zaduszny, przypominający tych co odeszli i lata minionych krzywd, niech połączy wszystkich w pracy nieustannej i twórczej, twardej i nieustępliwej, czerpiącej iskrę z głębin czystych serc poległych o wolność Polski.

Józef Tułasiewicz

Poznań złożył hołd poległym bohaterom

W dniu wczorajszym w całej Polsce odbyły się uroczystości żałobne dla uczczenia wszystkich poległych, zmarłych i wymordowanych bojowników o wolność i chwałę Narodu.

W Poznaniu w godzinach rannych, na licznych miejscach kaźni, straceń i pogrzebów ustawiono prowizoryczne tablice pamiątkowe, które w późniejszym czasie zastąpione będą trwałymi pomnikami-wspomnieniami. We wszystkich tych miejscach organizacje młodzieżowe zaciągnęły honorowe warty. Szczególnie pięknie przyozdobiono zakątek przy Domu Żołnierza. Na zbrzydzonych męczeńską krwią ruinach wykwił symbol narodu polskiego — Biały Orzeł. Popod nim zapłonął znicz — znak wieczystej pamięci narodowej. W hołdzie umęczonym i wymordowanym złożono na ruinach wspaniałe wieńce i kwiaty. Jak żywe posagi pełnili przez cały dzień członkowie Związków Młodzieżowych honorową straż na wielkim Grobie Bohaterów.

Wieczorem ze wszystkich stron miasta ciągnęły na plac Wolności liczne oddziały wojska polskiego, delegacje związków i organizacji społecznych, młodzież szkolna, harcerze i tłumy ludzi. Po uformowaniu się w szeregi — długi pochód przeszedł ulicami miasta przez plac Stalina, by na cmentarzu Bohaterów złożyć hołd wszystkim ofiarom ostatniej wojny i rozszalałego terroru hitlerowskiego. W blasku płonących pochodni i rozpalonego przez harcerzy ogniska rozpoczęły się uroczystości apelem poległych. Po odegraniu marsza żałobnego wysłuchano w żalobnym skupieniu długiej litanii tych, którzy polegli na Polu Chwały. Po apelu delegacje wojska, organizacji społecznych i młodzieżowych złożyły na grobach wspaniałe wieńce i pęki świeżych kwiatów.

Jako pierwszy przemówił do zgromadzonych tłumów przedstawiciel wojska polskiego mjr. Uścisz.

Twardo brzmiały słowa mówcy pośród grobów tych, którzy za wolność Narodu nie wahali się oddać to, co mieli najdroższego i z miłości dla Ojczyzny własne życie poświęcili. Prelegent wspominał o wszystkich, którzy w początkach zawieruchy wojennej chwycili za broń, by aż do kresu sił własnych walczyć z zaborcą i odwiecznym wrogiem. Mimo klęski początkowej — walka nie ustawała ani na chwilę i w ciągu długich lat żołnierz polski, rozproszony po świecie, grmił wroga na ziemi, morzu i w powietrzu, umierając wprawdzie daleko od granic umiłowanej Ojczyzny, lecz z myślą o Polsce. I tak wyrosły liczne kopce mogił na gorących piaszkach Afryki, pod Monte Cassino, we Francji, Holandii... Mogiłami znaczyła swą drogę zwycięstw pierwsza, a potem druga armia polska, ciągnąc od dalekiego Lenino poprzez Lublin, Warszawę, Częstochowę, Poznań aż po Odrę i Nisę aż do Berlina.

W lasach i na rozstajach, na łąkach i na polach wyrosły groby polskich partyzantów, powstańców, pomordowanych i rozstrzelanych. Cała Polska poznaczona jest gęsto mogiłami bezimiennych bohaterów. A razem z żołnierzem polskim ginął wojak radziecki i dziś na licznych cmentarzach przy krzyżach stoją słupy z gwiazdami.

Walka o Polskę jeszcze się nie zakończyła; jeszcze trwa z tymi, którzy nie chcą zrozumieć ducha nowych czasów i zaślepieni reakcyjną propagandą, walczą z ukrycia i pomnażają mogiły na cmentarzach. Walka o Polskę znaczną jest pracą chłopca, robotnika i inteligenta, wysiłkiem i odwagą żołnierza i milicjanta. Wznosimy fundamenty, na których budowac będziemy zręby przyszłej Polski — wielkiej i silnej, tej, o którą walczyli i za którą ginęli żołnierze, powstańcy, partyzanci, ci z Armii Ludowej i z Armii Krajowej oraz te reszki niezliczonych bojowników i narodowych męczenników.

Pamięć ich uczciła zgromadzeni minutą milczenia.

Z kolei przemówił delegat Komisji Międzypartyjnej ob. Janasek. Prelegent przypomniał, jak wielkie ofiary musiał złożyć Naród, by wywalczyć ostateczne zwycięstwo nad okupantem. Siedem milionów wymordowanych, setki tysięcy zaginionych i poległych, to bilans naszych strat, przerażający swoim ogromem. Cały nasz kraj jest jednym wielkim cmentarzyskiem, na którym zburzona Warszawa jest największym grobem. Nie ma dziś rodziny w Polsce, która by nie opłakiwała straty swoich ukochanych. Pamięć bohaterów przetrwa po wieczne czasy w naszych sercach a w dziejach Narodu zapisana będzie złotymi literami. Z grobów „Niezlomnych” promieniom będą miłość do Ojczyzny i nakaz wieczystej czujności.

Po wygłoszeniu przemówień — wspólnym odśpiewaniem „Roty” uroczystość zakończono.

T. P.

Zgon Wincentego Witosa

Warszawa (PAP). W wieku 72 lat zmarł wiceprezes Krajowej Rady Narodowej Wincenty Witos, znany działacz ludowy. Po zabalsamowaniu, zwłoki Wincentego Witosa zostaną wystawione na widok publiczny w kościele Bożego Ciała w Krakowie. W końcu tygodnia nastąpi eksportacja zwłok do Wierchosławic, rodzinnej miejscowości Witosy. We wtorek nastąpi pogrzeb, a oficjalne pożegnanie zwłok w obecności przedstawicieli władz odbędzie się w bież. sobotę w Krakowie w godzinach rannych.

Teodor Śmielowski

Nad Grobem Nieznanego Żołnierza

Kiedy listopad nic wspomnień rozprzędzie
I barwnych lampek oczami zaświeci,
Drzewa rozszumią się w rzewnej gawędzie,
Do wtóru modłom zaplakanych dzieci.

Nad Nieznanego — grobowcem — Żołnierza
Przykłęka cicho tłumów żywa rzeka.
Wspomnień się fala o krzyże rozderza
I w wieczność głuchą — jak dym z świec — ucieka.

Ty zaś, Żołnierzu, o twarzy nieznaney,
Spisz snem mocarnym w marmurowym grobie,
Śnią Ci się Polski rozszalone łany
I gloria zwycięstw przypomina Tobie.

Szarża konnicy, muzyka granatów,
Maki z purpury na szarym mundurze,
Dumnie wschodząca wśród polnych bławatów,
Wolność szkarłatna, jak w alejach róże.

A gdy zaduszne odezwą się dzwony,
Naród na grobie Twym znicze rozpala,
Który jak kościół stoi rozświetlony,
Gdy przezeń płynie hołdu niema fala.

On bowiem wszystkie Twe tzy i rozterki,
Objął jak matka ramionami czule
I trud Twój prosty cichej poniewierki,
Zachował w sercu, jak klejnot w szkatule.

Grób Twój pomnikiem jest trwałszym od spizu,
Świetlny drogowskaz dla przyszłych stuleci,
To herotizmu niemy elementarz,
Który czytają z entuzjazmem dzieci.

Gdy wiara zblaknie z liśćmi powiędłymi
I turkot armat na nowo zadudni,
Spieszyc będziemy do grobu-swiątyni,
By czerpać siły z przebogatej studni.

Dzisiaj, 2 listopada o godz. 17-tej w Teatrze Wielkim

Uroczysta Akademia Żałobna

ku czci poległych, zmarłych i wymordowanych bohaterów

